

של מי השידור הזה

ריח רע עולה מהאשמות המוטחות במועצת הערוץ השני

לאחר הכרעת הדין של השופט גינת בנוגע לתוצאות המכרז לערוץ השלישי התחיל להתנהל באמצעי התקשורת ריכוז על אופן תפקודה של מועצת הערוץ השני. אגב כך הוצג תיאור מסולף ומטעה של חלקם של חברי המועצה בהליך ההחלטה. הכרעת הדין והפרוטוקולים של דיוני מועצת הערוץ השני מלמדים בצורה חד-משמעית כי חברי המועצה עסקו רק בהיבט התוכני של השידורים, ולא בהיבטים הכספיים והתפעוליים (שהכריעו, בסופו של דבר, את הקף), וכי בהיבטים אלה אומצה חוות דעתם המקצועית של היועצים הכלכליים של המכרז.

האשמות חסרות הבסיס של המועצה וחבריה, תוך ההתעלמות המוחלטת מדברי השבח המפורשים שחלק להם השופט, מעוררות את החשד במעורבות של גופים אינטרסנטיים, המנסים לרתום את הכרעתו של השופט גינת לטובת מטרה זרה: שינוי שיטת המכרזים והזכינות ומעבר לשיטת הרישיונות.

שיטת הרישיונות מבטלת את הצורך בפיקוח על הגופים המשרדים באמצעות גוף כמו מועצת הערוץ השני. לפי השיטה הזאת, גוף משרד, שזכה ברישיון הנכסף, אינו כפוף עוד לפיקוח. במקרה הטוב עליו לעמוד בהתחייבויות מינימום, כגון התחייבות כללית להפקה מקורית או לשידור חדשות בהיקף מסוים. בהיעדר פיקוח, כל הפקה מקורית, גם של סדרות מסוג „לגעת באושר“, וגם שידורי החדשות הצהובים ביותר, ייחשבו כעמידה פורמלית בתנאי הרישיון. לכן ברור שמי שמבקש להפוך את הרישיון לשידור בערוץ המסחרי לרישיון להדפסת כסף אינו מעוניין בפיקוח, המיועד להגן על האינטרס הציבורי. בכל ארצות המערב היטיבו להבין זאת, וכמעט בכולן (לרבות ארה"ב) השידור המסחרי נמנע צאת תחת פיקוח. הנחת היסוד של הפיקוח הזה היא שכל שידור משתמש במשאבים ציבוריים, בין אם הציבור מממן אותו במישרין (בתשלום אגרה) ובין אם הוא עושה זאת באופן מסחרי (פרסומות). בישראל, דרך אגב, ההבדל בין הערוץ הראשון לשני הוא רק במקור המימון, ולא במחויבות לציבור. כך מובטח פיקוח שיטתי, שקוף ומסודר, אמן על האינטרס הציבורי (אם כי לא תמיד בהצלחה, לטעמי).

שיטת הרישיונות תיטיב אולי בטווח הקצר עם מקבליהם ותעשיר את חשבון הבנק שלהם, אבל היא עלולה לדרדר מאוד את הערוץ השני, וגם את השלישי, שטרם הוקם, ולעקר לחלוטין את השידור המסחרי-ציבורי ממחויבות, ולו הקטנה ביותר, לציבור שאת משאביו הוא מנצל ושאותו הוא אמור לשרת. לכן יש לדחות כל ניסיון לעבור לשיטה זו, גם כשהוא נעשה במוצהר, וגם כשהוא מתבטא בהפצת מידע מוטעה ומטעה על דרך עבודתה של מועצת הערוץ השני. מותר, כמובן, לחלוק על שיפוטו בענייני תוכן, אבל ראוי לזכור שהיא פועלת בשם הציבור ולמענו.

הכותבת היא חברת מועצת הערוץ השני